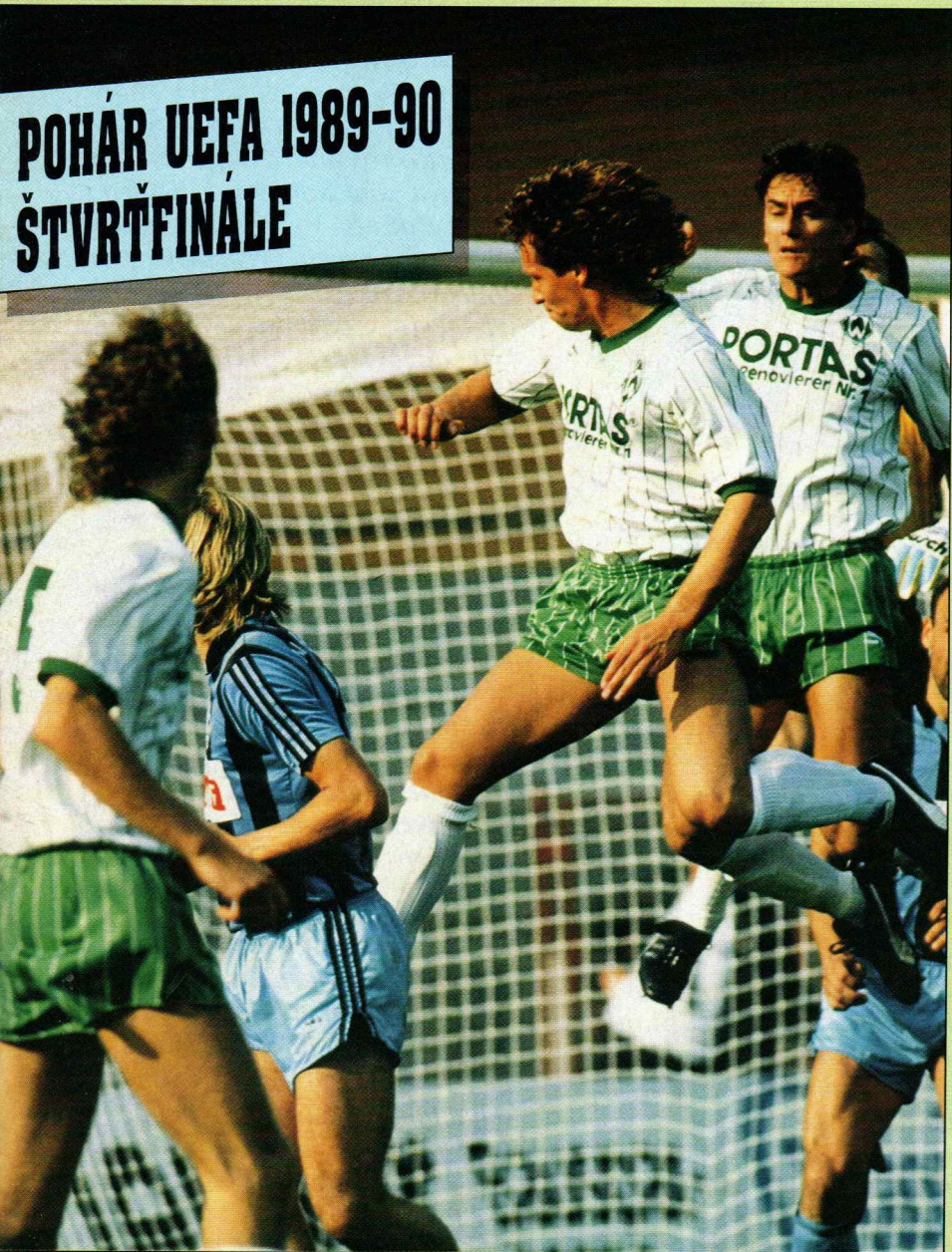

HLAS

POHÁR UEFA 1989-90
ŠTVRTFINÁLE

INA VROGHOLIE

NA VRCHOLE

Rev, ktorý sa ozýval z hrdla päťdesiat tisíc ľudí na futbalovom štadióne, by stačil na stratu odvahy, alebo vypadnutie z hry pre každého hráča. Keď som však hral na kvalifikácii Poháru UEFA v roku 1989-90 vo štvrtfinále, tento hluk som ani nevnímal. Príčina bola možno tá, že v družstve súpera hral Diego Maradona. Teraz je vlastne najlepším hráčom sveta!

Nechcem tým povedať, že obrovský zástup a celková atmosféra nepôsobili na zvýšenie hladiny adrenalínu. Práve naopak! Hrať v takýchto podmienkach je vzrušenie, nad ktoré niet!

Bol som na vrchole! Cítil som to v krvi. Vzrušenie, aké spôsobuje

hra futbalu proti najlepšiemu družstvu na svete sa len ťažko dá slovami opísať. V tom čase som hral za svoj nový nemecký klub, West Bremen, okolo päť mesiacov. Veci sa pohli dobrým smerom!

Ako útočník som mal mnoho príležitostí urobiť efektívne tahy. V dvoch zápasoch proti Maradonovmu neapolskému družstvu som dobre využil všetky svoje šance. Využívajúc všetky medzery som sa prepracoval do gólovej šance a prežíval som to najväčšie vzrušenie. Myslím, že krik davu musel byť ohlušujúci, keď som sa koncentroval na loptu a posúval ju k rýchlo sa blížiacей bráne. Nemal som čas na rozmýšľanie. Musel som sa spoliehať na svoj inštinkt, ktorý ma viedol od tých čias, keď som ako chalan kopal do lopty na zadnom dvore vo Wellingtone. Tresk! Kopol som do lopty. Brankár bol vyradený, keď som ju namieril presne do siete. Vedel som, že je tam od okamihu, keď som loptu vystrelil. Bol to víťazný gól v pravý čas. Vyradili sme Maradonu zo súťaže o Pohár UEFA. Neuveriteľné!

Myslím, že som bol úplne mimo a až v tom momente som si začal uvedomovať hluk okolo seba. Adrenalín mi udieral tak mocne do hlavy, že sa mi zdalo, že musím odpadnúť na trávnik. To bol pocit! Pre toto som žil! Jediný zážitok, ktorý to prekonal, bolo moje stretnutie s Bohom.

POHÁR UEFA 1989-90 V ŠTVRTFINÁLE

**Wynton Rufer,
Lilienthal,
Nemecko**

Ako dieťa som nemal príliš čas pre tú bytosť na nebi — Všemohúceho. Prirodzene, absolvoval som nedeľnú školu a všetko, čo k tomu patrí. Naša mama bezpečne strážila naše duchovné prosperovanie a dala pozor, či máme hotové všetko na nedeľu. Bola dobrou kresťankou. Môj otec, ktorý bol Švajčiar, sa nikdy o tieto veci príliš nezaujímal. Musím však povedať, že ako desaťročný chlapec som mal oveľa viac z toho, keď som sa v noci pozeral na hviezdnatú oblohu, ako keď

som musel ísť do starej budovy a počúvať slová, ktorým som nerozumel. Zdalo sa mi, ako keby hviezdy zrkadlili závažné otázky života — dôvod existencie tejto planéty a toho, čo sa tu vlastne odohráva.

Zdalo sa mi, že v cirkvi nenachádzam odpovede na svoje otázky, rozhodol som sa teda v mladom veku, že úspech je jedinou realitou. Nebolo to náboženstvo, ani cirkev. Tak som v sebe rozvíjal túžbu po skutočnom úspechu. Moja náklonnosť

k športu bola základom môjho hľadania zmyslu života.

Miloval som všetky športy, najviac však futbal. Chcel som ho hrať dobre. Prirodzene, znamenalo to, že budem musieť byť disciplinovaný, ak chcem dosiahnuť úspech. Pozrel som sa na Georga Besta. Bol jeden z najväčších talentov, akých kedy vo futbale videli, nemal však sebadisciplínu a nikdy nedosiahol skutočný úspech. Rozhodol som sa, že taký nebudem. Prirodzene, že moja túžba po úspechu a predsavzatie viesť disciplinovaný život ma neodradili od vývrtkov normálneho mladíka a norma pre mňa bolo správanie skupinky, do ktorej som patrila. Drogy, chlast a kočky — to bolo naše vyhadzovanie si z kopytka. Tieto veci som začal robiť už na strednej škole, no nedovolil som, aby mi prerástli cez hlavu. Mal som na pláne príliš veľa vecí.

Futbal som hral lepšie ako čokoľvek iné. Už v sedemnástich som bol vybratý do reprezentačného mužstva na Nový Zéland. V nasledujúcom roku som hral za Norwich City v Anglicku a mal som mimoriadne označenie ako prvý hráč v histórii narodený na Novom Zélande, ktorý podpísal profesionálnu zmluvu. V 1982 roku, keď som mal 19 rokov, som hral v tíme All Whites. Pod týmto menom sa novozélandský futbal dostal do povedomia, keď sa úspešne prebojoval do finále svetového pohára v Španielsku. Bolo to po prvýkrát, keď Nový Zéland získal takéto uznanie. A k tomu všetkému som to bol ja, mal som to šťastie, že som strelil niekoľko z rozhodujúcich gólov pre nás!

Hovoriac o raketovom štarte, bol som z toho všetkého trochu vedľa. Európa bola centrom "dobrého života". Bolo tak k dostaniu všetko, drogy, chlast i ľahké ženy. Tak som teda užíval plným priehrdím všetky tieto veci, moje vnútro

mi však nedalo pokoj. Mal som všetko, čo si len človek môže želať. Čím väčší úspech som mal, tým ďalej som sa dostával od tej pravdy, ku ktorej som sa v živote chcel dopracovať. Zdalo sa mi, že všetko je len márnym hľadaním a môj divoký životný štýl ma pomaly, ale isto ťahal na podobnú cestu, ktorá zruinovala Georga Besta.

Po vzrušujúcich dňoch turnaja o Svetový Pohár som sa vďaka otcovej národnosti presťahoval do Švajčiarska, kde som zakotvil a podpísal zmluvu v FC Zurich. Život bol nádherný a ja som ho bral tak, ako išiel. Keď sa hýbal pomaly, išiel som von a poľoval som naň. Keď sa začali hrať kvalifikačné zápasy na Novom Zélande pre rok 1985, vrátil som sa naspäť domov. Tentokrát sme už neboli takí úspešní, ale hry predsa rozhodujúcim spôsobom ovplyvnili môj život. Na zápase v Aucklande som stretol Lisu, 18 ročné hanblivé dievčatko z Perthu a hneď som sa do nej zamiloval. Myslím, že ona ku mne cítila to isté, pretože už o pár mesiacov žila so mnou vo Švajčiarsku. Mýlite sa, ak si myslíte, že patrila k takým ľuďom, ako boli tí z mojej starej partie. Bola pannou a mala správne kresťanské kvality. Boli to rovnaké kvality ako mala moja matka. Nechodila síce do kostola, jej požiadavky som však musel splniť, ak som si ju chcel udržať. To bola fuška! Nechýroval som ani o tom, že by vôbec panny ešte existovali, a hľa, teraz som si jednu z nich mal brať. Okrem podmienky žiadneho sexuálneho styku mala Lisa ešte jednu požiadavku a síce, aby som prestal fajčiť drogy. Povedala, že sa inak vráti do Perthu. Okamžite som prestal! O štrnásť mesiacov sme boli zobrať.

Tesne pred našou svadbou sa veci mierne komplikovali. Môj futbalový klub FC Zurich mal námietky, že som išiel hrať do kvalifikačného výberu pre All Whites pre Svetový pohár 1985. Keďže ma nechceli pustiť, odišiel som bez ich

Wynton a Lisa Rufer

dovolenia, po návrate som dostal zákaz hrania až do odvolania. Keďže som mal švajčiarsky pas, dostal som predvolanie na povinné vojenské cvičenie. Výcvik mal trvať štyri mesiace a každý rok som mal ísť na trojtýždňové obnovovacie cvičenie. Tentokrát to bolo jedno z cvičení, mesiac pred našou svadbou.

Nikto z mojich známych sa nemal v armáde dobre. Bolo mi, ako keby ma volali do väzenia. Brali mi moju slobodu. Okrem toho som mal mnoho iných nových plánov a nechcelo sa mi hrať sa na vojaka. Pre zákaz, ktorý som mal, som nemohol ísť na ihrisko a cítil som sa stratený. Fotbal bol mojím životom. Bol to zmysel mojej existencie a bez neho som nevedel ospravedlniť svoje jestvovanie. Tiež oddelenie od Lízy, práve uprostred príprav na našu svadbu nepomohlo

môjmu sebedomiu. Potreboval som sa s ňou rozprávať.

Líza chcela mať svadbu v kostole. Musel som skúmať sám seba, ako sa môžem sobášiť v kostole, keď som Boha nepoznal — ani som v Neho vlastne neveril. Bude to určite pokrytectvo, keď na svoj sobáš pôjdem do Jeho domu. V mysli mi znelo množstvo otázok. Bol som ako na kolotoči a nevedel som, ktorým smerom sa mám obrátiť.

Prvý týždeň na vojenskom cvičení som dostal svoj prvý opušťák. Bol som spolu s chlápkom, ktorý sa volal Beat. Bol výnimočným zjavom v našej skupine, pretože sa zdalo, že sa teší z vojenskej služby. Prišli sme do baru a objednal som dve pívá.

„Vďaka, pre mňa nie“, povedal mi Beat. „Dám si len minerálku“. Pozrel som sa

prekvapene na neho. "Patrím do Armády spásy", priznal sa "a vôbec nepijem alkohol, pretože sa tam zaoberáme s ľuďmi, ktorí majú problémy v tejto oblasti a videl som, čo to dokáže s človekom vykonať."

Keď som to počul, niečo sa vo mne prebudilo. Všimol som si už, že Beat bol zvláštny, nikdy som však až doteraz nepoznal dôvod. Bol kresťan. Poznal Boha. Všetko zapadlo na svoje miesto.

Rozprávali sme sa spolu štyri hodiny. Beat mi vysvetľoval, že Ježiš je zdroj večného života a moje pivo stálo nedotknuté medzi nami. Rozprával, že On je živá voda a upokojí každú potrebu. Bol som tak veľmi otvorený, chcel som vedieť všetko, čo mi bol ochotný povedať. To boli odpovede pre môj život a ja som ich chcel vedieť všetky.

Beat mi presne nepovedal ako sa môžem stať kresťanom, vedel som však už toľko, že Ježiš je istá cesta. Cítil som sa bližšie k Bohu ako kedykoľvek predtým. Odišli sme z baru a moje pivo tam ostalo nedotknuté stáť. V myslí mi znela túžba, aby som sa o nové objavy rozdelil s Lízou.

Išiel som do prvej telefónnej búdky a rozprával jej o tom, čo som sa dozvedel. Predtým sme sa nikdy nerozprávali o kresťanstve, moje vnútro však bolo také naplnené tým, čo mi Beat rozprával, že som to zo seba musel dostať. Na moje prekvapenie, Líza vedela o mnohých veciach, ktoré mi Beat hovoril. Stretla už, ako to ona nazývala, znovuzrodeného kresťana v Perthe a párkrát bola v apoštolskej cirkvi.

Neviem, čo sa stalo, musel som v telefónnej búdke plakať. Bolo to zvláštne, nemohol som si však pomôcť. Bol som veľmi šťastný keď som zistil, že Líza má na mnohé veci rovnaký názor ako ja. Ako som stál v búdke, naraz som

v sebe pocítil hlboký pokoj. Bol to prekypujúci pocit! Vedel som, že to bol Ježiš. Bolo to ako keby sa ma dotkol svojou rukou a dal do mňa svojho Ducha. Vedel som, že som prežil Božiu prítomnosť.

Toto prvé stretnutie s Bohom bolo pre mňa špeciálnym zážitkom, neporovnateľným s čímkoľvek v predchádzajúcom živote. Hral som v súťaži o Svetový pohár s najlepšími mužstvami sveta. Dal som góly, ktoré pomohli Novému Zélandu, aby sa dostal medzi tých najlepších. Nič z toho sa však nedá porovnať s tým, čo som prežil v tej telefónnej búdke! Prvýkrát vo svojom živote som mal vo svojom vnútri pokoj.

Naša svadba v Perthe bola vynikajúca. Veľmi sa mi páčila. Zväzok, ktorý sme spolu uzavreli, bol pre mňa taký významný, že som skoro celý obrad preplakal. Vedel som, že Ježiš Kristus bude v centre nášho manželstva. Trochu neskôr, keď Líza odovzdala svoj život Ježišovi, bol náš vzťah dokonálny.

Život bol plný vzrušenia a veci sa dobre vyvíjali. Prirodzene, mal som stále veľa nezodpovedaných otázok v živote, teraz som ale mal miesto, kde môžem hľadať odpovede. Miloval som čítanie Biblie! Zistil som, že je ako mapa. Táto kniha pre mňa bola zdrojom neustáleho vzrušenia a nezmernej radosti.

Spolu s Lízou sme sa vrátili do Švajčiarska, kde som sa vrátil k profesionálnemu futbalu a hral som za FC Aarau a neskôr za Grasshoppers. Moja kariéra sa obrátila správnym smerom.

Na začiatku som si myslel, že ak budem kresťanom, musím sa vzdať futbalu. Uvedomoval som si, že Boh od svojich detí niekedy takéto obete žiada. Potom mi ale priateľ ukázal v Biblii veršik, ktorý hovoril: "Bratia, nech každý zostane pred

pokračovanie na strane 18

AKO CHRÁNIŤ SVOJE DETI

Otto Langer
Viedeň, Rakúsko

"Ako môžem chrániť svoje deti v týchto moderných časoch pred sexom, drogami a okultizmom," pýtal som sa sám seba, "hlavne keď ja sám nie som schopný kráčať po tej úzkej a správnej ceste?"

Takto sa začalo moje hľadanie toho, čo je správne, výsledkom ktorého bol neprestajný konflikt v mojom svedomí. Na jednej strane som mal v sebe túžbu, aby som žil správne a spravodlivo, na druhej strane sa však táto túžba bila s mojimi chůtkami a sebeckým štýlom života.

1940-te roky neboli dobrými rokmi pre rodičov v Rakúsku. Pretože bola vojna, báli sa o našu bezpečnosť a museli bojovať o zabezpečenie základných denných potrieb. V týchto rokoch sa moji rodičia pevne držali svojej katolíckej viery a v nej ma vychovávali spolu s mojím bratom. Keď som mal šesť rokov, stal som sa miništrantom, a keď som mal jedenásť, odišiel som do jezuitskej internátnej školy. Až do svojich 25 rokov som podľa svojho najlepšieho svedomia a schopností slúžil cirkvi.

V období, keď som získaval svoje profesionálne vzdelanie (študoval som odbor elektrotechniky a navštevoval 5 ročný večerný kurz, pretože som chcel byť inžinierom), som objavil všetko to, čo ponúka tento svet každému túžiacemu po takzvanom "lepšom živote". Vďaka svojej výchove som si však uvedomoval, že tieto veci zarmucujú Boha. Po určitom čase som zistil, že som v pasci a nie som schopný sám od seba zmeniť svoje nesprávne návyky. Týkalo sa to hlavne oblasti môjho sexuálneho života. Nezmenilo sa to ani potom, keď som sa oženil. Doma som hral úlohu otca, ktorý miluje svoju rodinu, vonku som však následkom svojej sexuálnej fantázie udržiaval cudzoložné vzťahy. Zdalo sa, že je vo mne sila, ktorá ma ovláda a neustále ženie do nových vzťahov. Výsledkom môjho

nečistého svedomia bolo, že som nad svojou manželkou a deťmi vládol cynickým a surovým spôsobom. Rastúcu prázdnotu vo svojom vnútri som sa pokúšal prehlásiť dobrou stravou a alkoholom. Otázky ako: "Čo to všetko znamená?" a "Čo by sa stalo, keby som zomrel?" som potláčal, alebo odpovedal na ne: "Sú ešte aj horší ľudia ako ja. Pokúšam sa predsa žiť usporiadaným životom."

Keďže sme však túžili po tom, aby naše deti vyrastali v kresťanskej tradícii, začali sme pravidelne navštevovať cirkev. Chodil som i na teologické prednášky, zúčastnil som sa rôznych kurzov, ktoré v cirkvi prebiehali. Dostal som sa však i do spárov okultizmu spolu s pornografiou.

Bol som otrasený otázkou: "Pán Langer, viete o tom, že veštenie je nesprávne?" Žena, ktorá mi položila túto otázku, sa pred krátkym časom obrátila a spoznala Ježiša Krista osobným spôsobom na stretnutí OPE. Zdalo sa, že o tom ničो vie. Rozprávala mi o zmene, ktorú Ježiš urobil v jej živote. Do môjho teologického obrazu sa to vôbec nehodilo.

Vďaka jej priateľskému pozvaniu a jemnému povzbudeniu som prišiel na stretnutie OPE. To, čo som tam videl, bolo pre mňa úplne nové. Prežíval som zvláštne pohnutie, zvlášť pri speve. Stále silnejšie sa vo mne ozývala túžba po tom, aby som i ja mohol prežiť skúsenosť, o ktorej tam hovorili. Začal som teda čítať Bibliu, hlavne tie odseky, kde hovorí Ježiš o zoslaní Svätého Ducha a Jeho daroch. Chcel som zistiť, či je všetko pravda. Po určitom čase som si uvedomil, že ak chcem prežiť skúsenosť, o ktorej títo kresťania hovoria, musím urobiť pokánie zo všetkých nesprávnych vecí a svoj život odovzdať Ježišovi Kristovi.

Večer 23. septembra 1983 som sa konečne dostal do štádia, keď som to bol ochotný spraviť. Spolu s mojou manželkou sme sa modlili a ja som pozval Ježiša do svojho života. Okamžite som pocítil uľahčenie a bol som naplnený vnútorným pokojom. O päť hodín som sa zobudil a uvedomil si, že Ježiš ku mne hovoril.

Povedal mi, že všetky moje hriechy sú odpustené. Potom som dostal krst Svätým Duchom. Hodiny som sa pokúšal vyjednávať s Bohom, aby som mohol ďalej robiť svoje obľúbené zábavky. Jeho odpoveď však bola jasná: "Nie je to moja vôľa, aby si robil také veci."

To, čo sa dialo v tú noc, bolo také dôležité, že ráno pri raňajkách som so slzami v očiach povedal svojim deťom: "Deti, od dnešného dňa máte nového otca!" Môj Pán Ježiš Kristus tak veľmi zmenil môj životný štýl, že som konečne mohol svojim deťom ponúknuť hodnotný cieľ: zmierenie s Bohom, život vyrovnaný so sebou i s Bohom, život bez pretváranky a klamstva. Zmätok a neistota v tom, ako vychovávať svoje deti, sa skončila. Keďže som sám prežil odpustenie, bolo pre mňa oveľa ľahšie prejavovať milosrdenstvo i k mojim deťom. Mohol som sa im pozrieť do očí bez vyčítiek a napomínať ich. Božia láska a uistenie o Jeho prijatí mi umožnili, že som mohol milovať zo srdca i druhých. Prežil som veľa skúseností, keď Boh odpovedal na moje modlitby za ochranu detí, zdravie i úspechy v škole.

Najväčší dar, ktorý mi Ježiš dal, je radosť — radosť, že ma neopustil. Je to radosť, ktorá nie je závislá na vonkajších okolnostiach. Vyslobodil ma i z pút okultizmu a sexuálnej neviazanosti. I v ťažkom období, vo februári 1985, keď mi zomrela manželka, som mohol mať radosť a pokoj. Boh nám dal silu a schopnosť, aby sme sa vyrovnali s touto stratou.

Keď sa dnes pozerám naspäť na zmeny, ktoré Boh v mojom živote vykonal, som plný vďačnosti. Aká je to radosť, že v Jeho slove, Biblii, môžeme čítať o zmenách, ktoré Boh pripravuje. S veľkým očakávaním sa pozerám do budúcnosti a teším sa na všetko, čo On pripravuje.

Otto Langer je elektroinžinierom, pracuje v Energy Commission v Dolnom Rakúsku. Je vdovec a má dve deti. Je členom Viedenskej Chapter OPE.

NIELEN PRE INÝCH

**Don Latham,
Bradford On Avon,
Anglicko**

Ako mladík som sa tešil na vojenskú službu, len aby som unikol nudnej rutine navštevovania bohoslužieb. Jedného dňa ma vedúci mládeže pozval, aby som sa pripojil k ich tenisovému družstvu. Keďže som miloval šport, súhlasil som. Navečer, keď sme vyhrali nad svojimi súpermi, náš vodca navrhol, aby sme išli evanjelizovať na ulicu. Situácia sa zhoršila ešte tým, že prišiel ku mne, objal ma okolo ramien a povedal: "Don, bol by som rád, keby si mohol niečo povedať." Bol som taký šokovaný, že som súhlasil.

Keď som sa postavil a začal hovoriť o Ježišovi, uvedomil som si, že i keď som bol vychovaný tak, aby som vedel všetko o Ježišovi, nemám k Nemu žiadny osobný vzťah.

Nasledujúcu nedeľu vo veku 15 rokov som Ježiša Krista pozval do svojho života. Dal som Mu právo viesť môj život a prosil som Ho, aby mi odpustil môj sebecký spôsob života. Veľa ľudí má po takejto modlitbe rôzne skúsenosti, ja som však necítil nič, na tom však nezáležalo. Slová a pocity nemusia byť dokonalé, pretože Ježiš sa pozerá na úmysel nášho srdca.

Ľudia v mojom okolí si začali všimáť zmenu v mojom živote. Na strednej škole, kde som bol jedným z najlepších žiakov, pôsobil učiteľ hudby, ktorý bol zároveň i laickým kazateľom. Túžil po tom, aby

mohol založiť kresťanské obecnosť na škole. Spolu s mojimi priateľmi sme jedno založili. Za dvanásť mesiacov do neho patrila viac ako štvrtina školy. Mnohí z nich sa rozhodli osobne prijať Ježiša Krista. Riaditeľ školy mi poskytol miestnosť, kde som mohol učiť svojich spolužiakov o Ježišovi. Zmenil aj akademický systém na našej škole. Ako jeden z prvých som urobil i záverečné skúšky. Jeden učiteľ, ktorého manželka pracovala ako poradca na úrade práce, si myslel, že by som bol dobrým účtovníkom. Dohodol mi pohovor s okresným pokladníkom, ktorý mi ponúkol miesto pomocného účtovníka.

O niekoľko rokov som potreboval zmenu a prijal som miesto v Devone. Chcel som sa dostať preč od účtov, ako ste si však iste domysleli, hlavný účtovník mi dal opäť prácu s účtami. V tej dobe som objavil, že najlepšie sa mi vedie vtedy, keď nasledujem Božie vedenie bez toho, aby som si všetko dopredu vypočítal. Vtedy som mal už asi dvadsaťpäť rokov. Na Vianoce pre mňa zorganizovali moji priatelia schôdzku s dievčaťom, ktoré som vôbec nepoznal. Bol som rozhodnutý nenávidieť ju na prvý pohľad. Keď však otvorila dvere, pozrel som sa na ňu a vedel som, že Boh mi poslal partnerku. Nie je to vzrušujúce?

Jedného tmavého večera, keď sme boli tretíkrát spolu, našiel som jeden romantický most a požiadal ju o ruku. Po dlhom mlčaní

Hilary povedala: "Nie je nič, čo by som si viac priała." Celý zvyšok večera som bol taký omráčený, že som nebol schopný ani rozprávať.

V roku 1965 som sa uchádzal o prácu vo Wiltshire v Trowbridge. Nejako som vedel, že tam dostanem miesto, aj keď som si nebol istý, či ju vlastne chcem. Takže, kým si ostatní kandidáti obhrýzali nechty, ja som bol na pohovore veľmi neformálny, mal som úspech a miesto mi ponúkli.

Pamätám sa, že dva roky predtým, počas mojej návštevy v meste Bath, som sa modlil: "Otče, toto je mesto, kde by som rád žil a pracoval pre Teba." Teraz som bol v Trowbridge, ktorý je len 17 kilometrov vzdialený. (Vedel si o tom, že jediný človek, ktorý môže zabrániť tomu, aby si prijal Božie požehnanie, si Ty sám?) Rýchle sme si našli vyhovujúce miesto na bývanie a presťahovali sme sa. Zdalo sa mi, že práca nie je zaujímavá, naučil som sa však nezávať pre nepriaznivé okolnosti na začiatku práce, keď mám istotu, že je od Boha. Nasledujúcich šesť rokov som päťkrát v zamestnaní postúpil.

Boli sme pozvaní do miestnej Anglikánskej cirkvi — nebola to síce naša denominácia, cítili sme však, že Boh nás vedie, aby sme sa tam zapojili do práce. Čoskoro som viedol mládežnícku skupinu a za krátky čas ju navštevovalo dvesto mladých ľudí.

Môj kresťanský život však vyschol. Dovolil som, aby moja aktivita bola prekážkou jeho rastu. Bol som tak zamestnaný Bohom, že som ani nemal čas na čítanie Biblie, iba keď som sa musel pripravovať na kázeň, a nemodlil som sa, pokiaľ som nebol zúfaly.

V novembri 1977 moja žena naliehala, aby sme išli na jedno stretnutie (Fountain Trust), ktoré organizovala naša cirkev. Na moje prekvapenie to bol perfektný čas strávený vyučovaním a oslavovaním Boha. Popoludní sme mali prednášky o krste Svätým Duchom a o uzdravovaní. Veril som, že napraviť Hilary na správnu cestu môžem aj neskôr, a preto som jej dovolil, aby tieto prednášky navštevovala. Ja som sa však rozhodol pre to, čo sa zdalo byť bezpečné — bohoslužby v Bath Abbey.

Na bohoslužbe bolo prítomných asi tisíc ľudí. Každý z nich oslavoval Boha celým svojím srdcom. Zaznelo tam aj proctvo a ja som vedel, že Boh hovoril ku svojmu ľudu, hlavne ku mne. Domov som sa vrátil otrasený. Keď som rozprával Hilary o tom, čo sa stalo, povedala: "Don, pokúšam sa ti to povedať už tri mesiace. Bola som za Rectorom. Modlili sme sa a prijala som krst Svätým Duchom. Presne tak, ako je o tom napísané v Skutkoch apoštolských, hovorila som novým jazykom."

Tú noc, keď som išiel do posteľe, som nemohol zaspáť. Boh mi ukázal suchotu môjho kresťanského života. Bola jasná mesačná a chladná noc. Ja som ju strávil prechádzaním sa po chodníkoch v našej dedine. Volal som k Bohu. V nedeľu po ukončení rodinného stretnutia som išiel za Rectorom. Mal som v pláne, že ho ohúrim svojou "dobro" znejúcou teológiou, bol som však taký vyčerpaný, že som jednoducho povedal: "Filip, potrebujem poznať moc Svätého Ducha." To popoludnie sa Filip so mnou modlil. Bol som naplnený nádherným pokojom a prijal som krst Svätým Duchom presne tak, ako o tom čítame v Biblii. Po tejto skúsenosti som získal novú lásku k Biblii — k Božiemu Slovu.

Od toho času som vydával svedectvo na mnohých stretnutiach Obchodníkov s plným evanjeliom (OPE) a vyučoval na mnohých zhromaždeniach. Moja viera sa prejavovala aj v mojom profesionálnom živote a zistil som, že Ježiš je hodný dôvery. Pridržať sa Jeho prikázaní nebolo vždy ľahké, bolo to však vždy najlepšie. Žiť pociťovo — to je náročné.

Bol som degradovaný zo svojej pozície výkonného šéfa oblastnej rady, neskôr som však svoje postavenie obhájil a dostal som stovky podporných, sympatizujúcich listov od kolegov a verejnosti. Boh nás chce požehnať, ak žijeme tak, ako si On praje. Čoho by sme sa mali báť?

Don Latham je výkonný šéf West Wiltshirskej oblastnej rady a medzinárodný riaditeľ Obchodníkov s plným evanjeliom. On a jeho žena Hilary majú dve deti: Petra a Victoriu.

Patrím Mu!

J. Berecz
Nitra, ČSFR

Vyrastal som na rozdiel od iných v zbožnej rodine. Môj otec je farár, ale napriek tomu, že som chodil od malička do kostola a cez týždeň na biblické hodiny, predsa som z toho nič nemal. V nedeľu som si hovoril: "Už je zase nedeľa a opäť musím ísť do kostola." Vo štvrtok: "Zase ma tu okrádajú o drahocenný čas" — skrátka cez týždeň som si žil svoj život.

Raz ma ako 11 ročného zobrali do rodiny veriacich a tain bola príležitosť, aby som prišiel Pána Ježiša, ale ja som vtedy ani nevedel, o čo ide, preto som to neurobil. Vtedy som si hovoril: "Ako fajn", ale v skutočnosti od 11-tich rokov žila vo mne myšlienka, že sa musím obrátiť. Trvalo to 17 rokov. Stále som cítil tú potrebu, ale nevedel som ako na to. Snažil som sa všelijako vytvoriť si šťastie v živote, aby som mohol byť spokojný sám so sebou.

Na základnej škole to bola matematika a fyzika, ktorej som venoval veľa času. Tiež šachom. Koľkokrát som neprišiel domov ani na obed, do večera som zostával hrať šachy. Chodil som na súťaže. Tak isto z matematiky a z fyziky. Priniesli mi úspechy, ale šťastie nie. Stále som cítil, že mi niečo chýba. Potom na strednej škole opäť matematika. Dokázal som celé poobedie presedieť nad príkladom. Pokiaľ som to nedotiahol do konca, nebol som spokojný. Keď som to dobre vypočítal, zase som nebol spokojný.

Pred nástupom na základnú vojenskú službu som doma cvičieval kondičnú kulturistiku. Tri

dni pred odchodom na ZVS som dvíhal činky a jeden nešťastný pohyb ma takmer pripravil o kríže. Vtedy som mal strašné problémy. Nemohol som ani spať, ani ležať, ani sedieť, ani nič. To sa prejavilo aj na vojenčine. Začal som mať hrozné problémy so spánkom, a vtedy som si hovoril, že keď sa odtiaľto dostanem, budem si denno-denne čítať Bibliu. Aj predtým som chodil do kostola a čítal Bibliu, ale čítal som si tak, že som čítanie vynechával. Keď ma to bavilo, tak som si čítal, keď som si nenašiel čas, alebo som bol ospalý, tak som nečítal. Ale vtedy som prisľúbil, že ju budem denno-denne čítať. Z vojenčiny som sa dostal domov až po necelých piatich mesiacoch. Zase som sa pohrúžil do vecí okolo mňa. Opäť sa ozvala túžba po obrátení, ale akosi som sa toho bál a nevedel som, ako na to. Mal som v sebe strašnú pýchu a hrdosť: "Ja sa predsa nepokorím a nepôjdem za niekým iným, aby mi vysvetlil, ako to mám urobiť". Napriek tomu, že mamka posielala kopu ľudí za mnou, zamýkal som sa do izby a nevypúšťal nikoho. Nakoniec som zostal úplne sám, s nikým som nehovoril. Zahľbil som sa do svojej elektroniky — v tej som dosiahol tiež slušné úspechy. Myslel som si, že to mi prinesie šťastie, že môžem urobiť také veci, ktoré v Československu nie sú dostať, že to je parádna vec tá elektronika. Tam som sa zase sklamal, neprinieslo mi to šťastie. V tých časoch som niečo počul o počítačoch. Tak som si hovoril: "Dám sa na počítače, tam sa budem môcť realizovať". Venoval som sa im asi 3 roky. Boli to stovky hodín. Soboty, nedele som chodil do roboty kvôli počítaču. Cez týždeň do neskorých

večerných hodín, až mi bývalo špatne. Prišiel som domov z roboty a jednoducho som si musel ľahnúť, pretože ma tak bolela hlava, že som nebol schopný nič iné robiť. Musel som čakať niekedy aj do rána, kokiaľ som zaspal. A ďalší deň zase k počítaču.

Zabudol som spomenúť, že som bol úspešný aj v športe: v streľbe, v behu. Chodil som na súťaže aj v rámci republiky. Zlepšovacie návrhy mi priniesli slávu a uznanie v zamestnaní. Boli roky, keď som bol hodnotený ako najlepší v rámci celého kraja. No v tom vo všetkom som nenašiel zmysel života, neprinieslo mi to, čo som hľadal.

Kondičnú kulturistiku som prevádzal asi 6 rokov. Hovoril som si: to je parádna vec; dobre vyzerám, dobre sa cítim, všetko je také ľahké a myslím som si, že sa toho nikdy nevzdám. Tam ma však tiež začali trápiť zdravotné problémy, preto som bol nútený tréningy nechať.

Stále viac a viac som si začal uvedomovať prázdnotu v sebe. Keď som sa napríklad prechádzal po cintoríne, pristihol som sa pri myšlienke, že o nedlho budem mať 30 rokov a ešte vôbec som nenašiel zmysel života. Vyskúšal som takmer všetko, čo sa dalo, bol som úspešný a uznávaný, no šťastie a lásku som vôbec nikde nenašiel. Hodinu, dve som sa z niečoho tešil, ale trvalú radosť som nedosiahol.

T.r. vo februári bol v našom meste kresťanský koncert. Boli tu tí istí, ku ktorým som ako 11 ročný prišiel, a chceli, aby som uveril. Teraz som už išiel za nimi dobrovoľne. Do toho dňa ma mamka posielala neviem koľkokrát. Dávala mi adresu — tam a tam bývajú a choď za nimi. Ja som si hovoril: "A just len nie; ja sa potrebujem slobodne rozhodnúť." Bola vo mne taká strašná pýcha: "Mne nikto nemusí hovoriť, že čo mám robiť, ja to veľmi dobre viem."

Ešte v ten deň som strašne pochyboval o tom, či existuje Boh, či existuje vôbec Ježiš Kristus. Satan si ma chcel stále udržať pre seba, ale ja som túžil po Božej láske, po tom, aby som bol zachránený, aby som vedel, že mám istotu spasenia. Keď sme sa rozprávali tesne pred obrátením, tak sa mnohí pristavovali pri nás, odpovedali na moje otázky, hovorili svedectvá a ja som sa to všetko snažil vyvrátiť, hoci som po tom túžil. Oni mi však hovorili, že bez modlitby to nejde. A ja: "Dobre, tak sa poďme pomodliť." Tak sme si kľakli a teraz si hovorím: "I tak to nemá zmysel, kľakať pred nejakou stenou; to sa môžem rovno aj k stene modliť, aj tak ma nikto nepočuje." Skrátka som tomu nevedel uveriť. Chýbala mi viera.

Navzdory pochybnostiam som sa modlil, vyznal som všetky hriechy, o ktorých som vedel, že neboli pekné v mojom živote. "Boh ma i tak nepočuje", myslel som si, ale povedal som to. Po modlitbe mi povedali: "Dobre, už je to tvoje". Ja som si hovoril v sebe: "To hovoríte vy, ale ja vôbec nič necítim, ani nie som o tom presvedčený". V neskorých nočných hodinách, keď som išiel spať, tak som sa asi takto pomodlil: "Pane, nejak sa mi ukáž, že si so mnou, pretože ja som ochotný Ťa nasledovať. Všetko čo je moje, to Ti dávam. Aj ten počítač." Ťažko mi to bolo vysloviť, pretože za tým všetkým boli stovky hodín odriekania. Po tejto modlitbe som si otvoril Bibliu, len tak náhodne, a pozrel som sa na prvý verš: bol to Žalm 56,10. Začal som čítať: "...tak budem vedieť, že Boh je so mnou". Práve o to som sa modlil pred chvíľou, aby mi Boh dokázal, že je so mnou. Tam bolo jednoznačne to isté slovo napísané. Pokračoval som v čítaní; o dva verše ďalej som čítal: "Mám na sebe, Bože, Tebe dané sľuby;...". Ja som mu sľúbil, že Mu všetko dám, aj ten počítač a keď mi aj po zdravotnej stránke nebude lepšie, aj tak som ochotný Ho nasledovať. V ďalšom verši som čítal: "...lebo si vytrhol moju dušu zo smrti..." — Tak som to vierou prijal, že som zachránený, že ma zachránil pred smrťou. Povedal som si, že toto vôbec nie je náhoda. Behom piatich veršov som dostal tri jasné odpovede o tom, že patríam Bohu.

Plody viery som zbadal hneď na ďalší deň. Dokázal som sa radovať, dokázal som si pospevovať po ulici. Predtým som si nikdy nepospevoval. Zpočiatku som si myslel, že ľudia ma budú odsudzovať, že som nejaký cvok, keď si nahlas pospevujem. Prestal som na chvíľku, ale o pol minúty som zase zbadal, že spievam. Všetko bolo také krásne a tá radosť...

Predtým mi bolo ľúto s niekým sa rozprávať hoci tri minúty a hovoril som si: "Prečo ma tí ľudia zdržujú? Všetci ja mám toľko problémov. Musím ich riešiť. Prečo ma okrádajú o drahocenný čas?" A teraz nie je problém s niekým hovoriť aj 4 hodiny. A to sa stalo z jedného dňa na druhý. Ja som nechápal, ako je to možné. Teraz to chápem. Patrím Mu. Boli to také zvláštne a náhle zmeny. Ja som dokázal druhým milovať, druhým rozdávať to, čo mám. A Pán mi vždy dá k tomu silu, aby som vedel chodiť po Jeho ceste a rozdávať to, čo mi dá. Napríklad lásku. Nehovorím, že jej mám veľa, ale to čo mám, to sa snažím rozdať.

Potom tie vypočuté modlitby. O tom by som veľa mohol hovoriť, ale... nateraz už dosť. □

NA KONCI S DYCHOM

Môj život sa skončil. Zdalo sa, že nie je nádej na zmenu k lepšiemu. Stratil som všetku nádej, že sa zotavím z hlbokej depresie, ktorá bola pre mňa ťažkým utrpením.

**Hans-Dieter Bast,
Heidelberg, Nemecko**

Môj život bol v troskách. Zdalo sa, že k lepšiemu sa už nemôže zmeniť. Stratil som všetku nádej, že sa dostanem zo svojej hlbokej trýznivej depresie.

Stále ma prenasledovala myšlienka spáchať samovraždu. Nemalo žiadny význam žiť. Nič ma už nebavilo. Myslel som si: "Tvoj život aj tak nemá cenu, nemá zmysel, aby si v ňom pokračoval. Uvedom si to! Skoncuje s ním!"

V podstate som nikdy vo svojom živote neprežíval obdobie, kedy by som bol cítil, že má cenu. Dokonca už ako dieťa som mal depresívne sklony a cítil, že ma nikto nemiluje. Moji rodičia boli plne zaujatí obchodovaním a na deti nemali čas. Trávili sme preto veľa času samy. Výsledkom toho bolo, že som sa uzatvoril pred ľuďmi a bol veľmi osamelý.

V škole som bol často sklamaný. Bolo pre mňa ťažké pozeráť sa druhým priamo do očí. Vyústilo to do komplexu menejcennosti — jednoducho som nemohol prijať sám seba. Strach a neistota boli

mojimi stálymi spoločníkmi. Ľutoval som sa a obviňoval druhých za svoje problémy.

S Heidi sme sa zobrali, keď som mal 21 rokov a mali sme dvoch synov Thomasa a Volkera krátko po sebe. Zdalo sa však, že ani láska mojej manželky a detí nemohla zmeniť moju situáciu.

Potom, jednej noci v júni 1979, som prežil najhoršiu skúsenosť zo všetkých. Bol som v najčernejšom zúfalstve a pohrával som sa s myšlienkou, že si zoberiem život. Užil som tabletky na spanie, aby som si trochu odpočinul. O druhej hodine v noci som sa zobudil a náhle som pocítil prekypujúcu radosť a pokoj — niečo, čo som predtým nikdy nezažil. Bol som hlboko pohnutý a začal som plakať. Už roky som nevyronil ani slzu. Vstal som hore, išiel do obývačky a cítil som skutočnú prítomnosť živého Boha. Náhle mi prišlo na myseľ: "Uzdravíš sa! Toto je len začiatok!"

Od tej doby boli útoky depresie slabšie a zriedkavejšie. V tej dobe som nechápal plný význam toho, čo sa so mnou dialo — že Boh bol ku mne milosrdný a miloval ma predtým, než som Ho poznal a dotkol sa božským spôsobom. V tom čase som znovu a znovu stretával ľudí, ktorí poznali Boha ako milujúceho nebeského Otca

a Ježiša Krista ako svojho osobného Pána a Spasiteľa. Potom som stretol prezidenta Heidelbergskej chapter OPE. Pozval ma na ich mesačné stretnutia s večerou a dostal som dobrú kresťanskú literatúru. Asi v tom čase som dostal verš z Jána z Bible, ktorý začal pôsobiť v mojom živote a meniť ho. Ježiš povedal:

”Ja som tá cesta, pravda i život. Nikto nepríde k Otcovi, len cezo mňa” (Ján 14,6). Náhle mi bolo všetko jasné, ”Všetko, čo som chcel a nemohol nájsť, môžem nájsť len v Ježišovi.”

Cesta

Hľadal som cestu, nemohol som ju však nájsť. Hľadal som ju v meditácii, vo východnom učení, v joge a mnohých iných veciach. Všetky so sebou priniesli ničotu a sklamanie. Dokonca ani pripojenie sa ku kresťanskému zboru mi nič neprinieslo, pretože som nemal osobný vzťah k Ježišovi. Chcel som uspokojiť Boha vo svojej vlastnej sile.

Pravda

Hľadal som pravdu. Chcel som niečo stabilné a dôveryhodné pre svoj každodenný život — niečo, na čo by som sa mohol pevne postaviť, aby som nemusel prežívať v živote také výkyvy.

Hans-Dieter s manželkou Heidi

Život

Chcel som žiť! Chcel som, aby mal život zmysel, aby bol vzrušujúci, šťastný a naplňujúci.

Zároveň som si však uvedomoval, že Boh nie je ešte mojím Otcom v takom zmysle, v akom o tom hovorí Ježiš. Bol ďaleko a nedosiahnuteľný. Túžil som po blízkom vzťahu so svojím milujúcim nebeským Otcom. Dva roky som chodil na stretnutia OPE. Potom na charizmatickom stretnutí v severnom Taliansku som konečne jasne pochopil — musel som svoj zruinovaný život a svoj hriech odovzdať Ježišovi Kristovi a urobiť ho Pánom svojho života. V 1.kapitole Jána v 12.verši sa hovorí: ”Tým, ktorí Ho prijali, dal právo a moc stať sa synmi Božími, tí, ktorí veria v Jeho meno.”

Keď som tomu porozumel, vierou som prijal to, čo Ježiš dokonil na Golgatskom kríži pred 2000 rokmi — prijal som odpustenie hriechov a zmierenie s Bohom. Hlboký, nadprirodzený pokoj naplnil moje bytie. Potom po modlitbe som prijal krst Svätého Ducha. Návaly depresie pomaly celkom zmizli. Neskôr moja manželka tiež odovzdala svoj život Ježišovi Kristovi. **Ako povedala neskôr, zmena v mojom živote bola taká dramatická, že jej odpor sa jednoducho roztopil.**

V nasledujúcich rokoch sme prežívali lásku a vedenie nášho nebeského Otca pri mnohých príležitostiach. Videli sme nádherné zmeny vo svojom živote i v živote tých, ktorým sme s Božou pomocou mohli pomôcť pri duchovnom i telesnom uzdravení. Najkrajšia skúsenosť je, keď vidíte beznádejných a bezmocných ľudí, ktorí sa menia pod vplyvom moci živého Boha.

Hans-Dieter Bast slúži v nemeckých ozbrojených silách a je viceprezidentom chapter OPE v Heidelbergu. Jeho manželka Heidi učí v škole. Majú dvoch synov, Thomasa a Volkera. Vytvorili rodinnú hudobnú skupinu a slúžia na chapter stretnutiach.

DOKTOROVA VÝZYA

Dr. Colin M. Bowker, MB.BS. (Londýn) DTM&H (Anglicko)

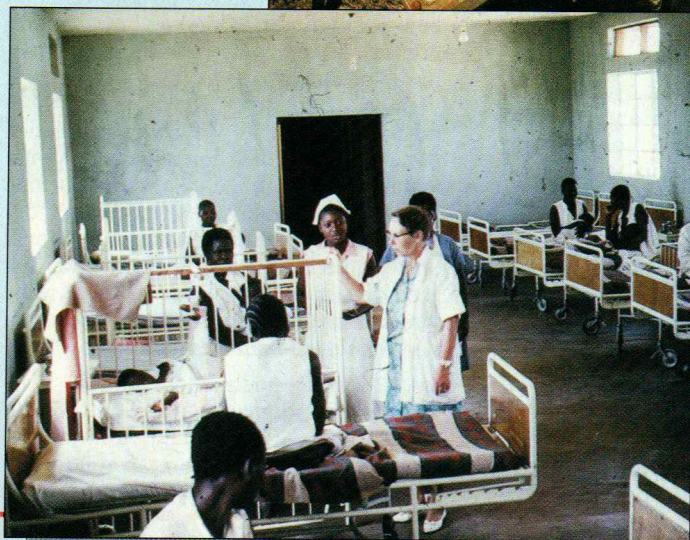
Navliekal som si chirurgické rukavice a pozeral som pritom na príšernú ranu v hrudi pacientky, ktorá ležala predou mnou. Obnažené srdce slabučko tepalo, pľúca sa ledva zdvíhali, všade boli úlomky polámaných rebier.

”Čo sa vlastne stalo tejto úbohej žene?”, pýtal som sa. ”Bol to divý slon. Nespozorovala ho a dostala sa mu priamo pod nohy, keď išiel po svojom chodníku. Mala pritom na chrbáte svoje dieťa. Niek-

to vravel, že toto obrovské zviera ju chytilo a vyhodilo do vzduchu.” ”A dieťa?” ”Ó, dieťa je v poriadku. Bolo zabalené tak dobre, že sa mu nič nestalo.” Keď som začal odstraňovať zlomené kosti a špinu z otvoru, vyslal som hore modlitbu. Takéto typy rán ma v škole neučili.

Môj otec sa zaoberal obchodom s autami, a preto som nemal pred sebou žiadne vzory hrdinov v oblasti medicíny. Spolu s mojou matkou a s ostatnými členmi našej rodiny mal skutočnú vieru

**Na ceste do
Tanzánie
vo Vých. Zaire**

**Oddelenie
kliniky
Mkiner,
Tabora,
Tanzánie**

a preto bolo pre mňa prirodzenou vecou, že som svoj život Bohu odovzdal už ako malý chlapec.

Medicína bola vždy mojím koníčkom, a tak som začal svoju medicínsku kariéru štúdiom na King's College a St. George's nemocnici v Londýne. V tom období som cítil veľkú túžbu, aby som mohol ísť pracovať do Mozambiku, v ktorom sa hovorí po portugalsky. S týmto na mysli som odišiel do Portugalska, aby som sa naučil jazyk a urobil nostrifikáciu v portugalštine. Po svojom návrate do Anglicka som sa oženil s Margarétou, ktorá bola tiež študentkou medicíny na King's College. V nasledujúcom 1941 roku sme spolu s Margarétou odišli do Portugalska, kde sme ostali 20 rokov. Mal som pomerne ortodoxné náboženské názory a chcel som sa vyvarovať extrémov a nezapájať sa do žiadnej denominácie. Žili sme v Amadore a v našom dome bývali stretnutia. Jedného dňa mal mladý, novoobrátený vojak na ceste na naše stretnutie veľmi nepríjemný pád. Zdvihol sa zo zeme a išiel ďalej. Po chvíli si uvedomil, že nezaklial, ani nepoužil žiadne zo škaredých slov, ktoré boli súčasťou jeho slovníka. Aká zmena sa s ním odohrala? Bol to Boh, ktorý spôsobil tento zázrak v jeho živote.

Keď bol preložený do kasární v Lisabone, požiadal ma, či by mohol navštevovať letničnú cirkev, ktorá bola blízko kasární. Povedal som nie, a varoval som ho pred fanatizmom týchto ľudí. O nejaký čas ma raz skoro ráno zobudilo klopanie na dvere. Pred vchodovými dverami stál tento mladý vojak so žiarivou tvárou a rozprával mi o skúsenosti, ktorú nazýval "krst Duchom Svätým" a povedal mi, že v noci mal videnie. Neveril som týmto veciam, a preto ma to veľmi rozrušilo, a to, že som sa na tom priamo zúčastňoval, začalo podkopávať moje presvedčenie. Mladý vojak pokračoval vo svojich návštevách letničného zhromaždenia. Neskôr sme navštívili priateľov v Coimbre a vtedy bol konečne zlomený môj odpor voči zázračnému pôsobeniu Svätého Ducha. S našimi priateľmi sme

išli na stretnutie, kde som videl, ako bola jedna pani pokrstená Svätým Duchom.

Videl som to na vlastné oči, nemohol som to poprieť, musel som teda uznať, že je to skutočnosť — nie však pre mňa! O niekoľko mesiacov bola moja manželka s našou dcérou na prechádzke a tiež prežila túto skúsenosť. Keď sme sa spolu modlili, všimol som si, že mala novú radosť a slobodu. O niekoľko rokov som tiež bol pokrstený Svätým Duchom.

Asi v tom čase som mal veľké ťažkosti so žalúdočným vredom, nebol som schopný žiť bez liekov, bol som na nich závislý. Jedného dňa som sa v kostole modlil vo viere za uzdravenie a potom som na to zabudol. Nasledujúci deň som cestoval do Oporta, keď som náhodou dal ruku do vrečka a uvedomil si, že v ňom mám tabletky, a že som ich vôbec nepotreboval. Spomenul som si čo som robil a poďakoval som Bohu, keď som si uvedomil, že som uzdravený — až do dnešného dňa.

Keď boli naše deti dostatočne staré, pos-

Operovali sme v nesterilných podmienkach

lali sme ich do anglických škôl a odcestovali sme do Tanzánie, kde bolo veľa ľudí bez poskytnutej základnej medicínskej pomoci. V pote tvári sme založili nemocnicu na mieste nazývanom Nkinga, v oblasti Tabora v Tanzánii, kde sme pracovali 10 rokov. V tých prvých dňoch sa naša práca nedala ani zďaleka porovnať s prácou v Anglicku. Na začiatku sme najprv museli bojovať so strachom, ktorý vládol nad väčšinou ľudí z kmeňa. Nemali ani tušenie o hygiene. V nemocnici boli len základné prístroje a operovali sme v nesterilných podmienkach, častokrát nám okolo uší bzučali muchy.

A do týchto podmienok priniesli ženu s príšerným poranením, ktoré jej spôsobilo slon-samotár. Od začiatku to vyzeralo beznádejne a bolo nad moje schopnosti a možnosti, aby som jej zachránil život.

Výzva v týchto primitívnych chirurgických podmienkach bola, aby som s ľuďmi, ktorých mám k dispozícii urobil všetko, čo môžem. Nemal som konzultanta a veľakrát ani druhého chirurga, ktorý by pomohol pri takýchto dlhých operáciách. Keby som nebol mal istotu, že Boh je so mnou, myslím, že by som sa bol vzdal a išiel domov.

Od stretnutia ženy so slonom prešiel už pomerne dlhý čas, pretože bývala 17 kilometrov od nemocnice a k nám ju priniesli v chabej nádeji, že by sa možno pre ňu ešte niečo dalo urobiť. Pri páde na zem si zlomila ruku, najhoršie však vyzeral jej hrudník, ktorému som sa venoval v nasledujúcich hodinách. Pri práci sme sa za ňu modlili a veľmi sme sa tešili, keď sa z toho celkom zotavila. Sme vďační, že sme si s manželkou v týchto dobách mohli vzájomne pomáhať a stáť pri sebe. Pracovali sme spoločne. Ona robila ženy a deti, ja som sa zaoberal mužmi, trhal zuby, operoval oči. Spolupracovali sme aj pri veľkých operáciách.

Jeden z ďalších dramatických prípadov bol muž, ktorého chytili pri predpokladanej krádeži. Dobili ho príšerne surovým spôsobom a priniesli ho k nám v kritickom stave. Jeho lebka bola nielenže rozbitá, ale doslova pknutá na polovicu a mozog pomiešaný s trávou, zrnkami obilia a špinou, mu vytekal z lebky. Vefa z toho som musel odstrániť. To, čo ostalo, som dal naspäť do lebky. Zdalo sa nemožné, že sa z toho muž dostane, dali sme ho však do Božích rúk. Na naše prekvapenie, po štyroch dňoch vstal z postele, sám sa vypítal z nemocnice a odišiel domov.

Počas rokov strávených v Nkinge sme mali dočinenia s každým druhom nemoci a poranenia, aké si len dokážete predstaviť. Pritom sme s každým, kto bol v našej opatere, hovorili o dobrej zvesti, že nás Boh miluje.

Keď sa toto obdobie chýlilo ku koncu, cítili sme túžbu ísť pracovať do druhej oblasti, kde vtedy nebola žiadna nemocnica a nikto nepracoval na kresťanskom

poli. Bolo to v oblasti Rufuji v Tanzánii, na juh od Dar es Salaamu. Opäť sme začali pioniersku medicínsku prácu a otvorili Mchukwi nemocnicu, v silne muslimsky orientovanej oblasti. Iné misie už skúšali pracovať v tejto oblasti pred nami, museli sa však vzdať kvôli silnému muslimskému vplyvu. Konečne sme dostali povolenie a pracovali sme v kmeni až do tej doby, než sme sa vrátili domov, do Anglicka. Bola to veľmi ťažká oblasť pre kresťanskú prácu, predsa však niektorí osobne prijali Ježiša Krista.

V roku 1979 začali prichádzať noví ľudia, aby nás odbremenili od práce a aby sme sa mohli vrátiť domov. Stále som však nemal príležitosť splniť to, čo som považoval za Božie povolanie, aby som odišiel do Mozambiku. Po vyplnení všetkých potrebných formulárov sme dostali povolenie na prácu. Konečne som mohol ísť do krajiny, kde ma srdce ťahalo tak dlho. Na začiatok sme dostali dvojročnú zmluvu, odvtedy som však bol už dvakrát naspäť a moja manželka dokonca trikrát. Naše srdce je ešte stále na tých vzdialených miestach. Sme pripravení počuť výzvu Božiu a vrátiť sa naspäť, aby sme naplnili svoje poslanie k Božej spokojnosti. □

Pokračovanie zo strany 6

Bohom v tom, v čom bol povoláný” (1.Kor.7,24). Toto prehovorilo jasne k môjmu srdcu a zobral som to ako smernicu pre svoj život v tom období. Stále som teda hral futbal a nikdy som ho ešte nehral tak dobre. Pre mňa to bol dôkaz Božieho požehnania do môjho života.

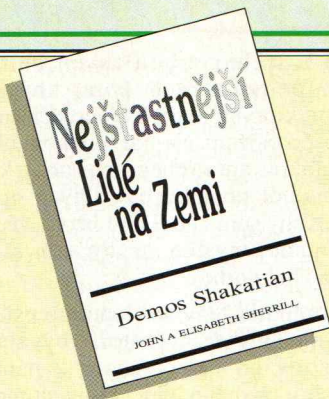
Podpora je v živote dôležitá vec — či už je to vo futbale, alebo v kresťanskom živote. Vo futbalovom tíme je jedenásť hráčov a každý z nich je dôležitý pre úspešnú hru. Nikto nevyhrá hru sám. Ak máš byť silný v kresťanskej viere, povzbudzovanie a podpora druhých kresťanov je nevyhnutná.

Vo Švajčiarsku bolo veľmi ťažké pre mňa zaradiť sa do zboru. Líza aj ja sme boli spokojní, ak sme si spoločne doma čítali Bibliu a modlili sa. Keď sme sa presťahovali do Nemecka, našiel som skupinu veriacich, pre ktorých bolo kresťanstvo aktuálne v každodennom živote. Viedli a povzbudzovali ľudí k tomu, aby svoje kresťanstvo žili každý deň. Zistil som, že toto obecnstvo a učenie mi pomáhalo v raste, poznávaní Boha a života, ku ktorému ma povolal.

Ak ste v športe úspešní a stanete sa slávnym, každý vás oslavuje ako Boha a ak si nedáte pozor, môžete tomu uveriť. Ak máte povzbudenie a podporu iných kresťanov, je pre vás oveľa ľahšie ostať bližšie k realite.

Pri hraní profesionálneho futbalu prežíva človek vzrušujúci život. Ani všetka sláva, pocty a vzrušenie nemôžu vynahrať stretnutie s Ježišom. Nič sa nemôže vyrovnáť životu s Ním a pokoju, ktorý pramení z Jeho prítomnosti.

Wynton Rufer hrá profesionálny futbal v družstve Werder Bremen. Spolu s manželkou Lisou žijú v Lilienthale, v Nemecku.

**Táto kniha hovorí
o založení FGBMFI
a je možné si ju
zadovážiť
v lokálnych
skupinách.**

**Ďalšie informácie
možete dostať:**

Bratislava

7/222.647

7/285.018

Brno

Emil Knorek

Svatopluka Cecha 100

61200 Brno

Praha

2/20.57.97

2/859.04.45

Ostrava

Venc Miroslav

Smirnovova 15

70400 Ostrava

Milý čitateľ: Počas čítania svedectiev v tomto vydaní časopisu HLAS ste sa možno pýtali, či by ste aj Vy mohli Boha osobne spoznať. Pán Ježiš povedal, aby sme mohli Boha spoznať, ktorý je duchom, musí byť duch človeka znovuzrodený. Aby k tomu došlo, musia sa podniknúť nasledujúce kroky:

1) Vyznajte Bohu, že ste žili egoisticky, že ste si ho nevážili ako Pána Vášho života, že ste zhręšili a preto ste od neho oddelený... "Sú všetci hriešnikmi a nemajú úctu, ktorú majú mať voči Bohu..." Rim. 3,23.

2) Čiňte pokánie tým, že sa k Bohu obrátite, a že ho budete prosiť o odpustenie za Váš predchádzajúci život v hriechu. Proste ho o pomoc, aby ste mohli Váš život tak žiť, ako si to On praje. "...ale keď nebudete činiť pokánie, všetci zahyniete." Luk. 13,3.

3) Verte, že Ježiš je Synom Božím, že On zobral Vaše hriechy na seba keď zomrel na kríži, aby pre Váš dosiahol Božie odpustenie." Pretože Boh tak miloval svet, že obetoval svojho jediného Syna, aby všetci, ktorí v neho uveria neboli zatratení, ale mali život večný." Ján 3,16.

4) Povedzte Bohu, že prijímate Ježiša za svojho Spasiteľa a Pána Vášho života. "Preto, lebo keď ústami vyznáš, že Ježiš je Pán a v Tvojom srdci uveríš, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený." Rim. 10,9.

Keď ste si to všetko pozorne prečítali, a všetky uvedené citáty z Biblie prekontrolovali, a po tom všetkom chcete tento dôležitý krok urobiť, tak sa modlite nasledovnú modlitbu nahlas: "Pane, ja viem, že som hriešny a ako taký odsúdený na smrť. Ja verím v mojom srdci, že Ježiš, Tvoj Syn, zomrel za všetky hriechy, aj za moje, a že vylial svoju krv, aby ma od mojich hriechov očistil. Vyznávam Ježiša ako Spasiteľa a Pána môjho života a ďakujem Ti, že mi pomôžeš tak žiť, ako si to Ty praješ."

Nenechajte sa ovplyvniť pocitom ako dôkazom toho, či Vás Boh prijal. Pocity sú veľmi premenlivé, ale Váš nový vzťah k Bohu stavia na Jeho prisľúbeniach:

Rim. 10,13; Mat. 10,32; 1.Pet. 1,2; Žalm 37,4; Rim. 8,14.

Keď ste toto najdôležitejšie rozhodnutie Vášho života urobili, oznámte nám to, aby sme Vám mohli zaslať ďalšie informácie. Vyplňte túto tabuľku na konci strany a pošlite to na jednu z nasledujúcich adries na strane 18.

MEDZINÁRODNÉ SPOLOČENSTVO PODNIKATEĽOV S PLNÝM EVANJELIOM

Týmto Vás informujem o mojom rozhodnutí nasledovať Ježiša Krista. Prosím Vás, aby ste mi poslali brožúruku "Prijali Krista."

Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie o tomto spoločenstve.

Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie týkajúcej sa členstva v tomto spoločenstve.

Meno, adresa (tlačeným písmo).

HLAS

číslo 911

Toto je jedno z vydaní európskeho časopisu HLAS, ktorý vychádza v 17 rečiach a je vydávaný medzinárodnou kanceláriou FGBMF: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgium. Tel: (016) 20.79.44 Telefax (016)20.79.31.

Redaktor: Blair Scott. **Asistent:** Donato Anzalone. **Umelecká spolupráca:** Paul Goodwin. **Layout:** Convertex. **Redaktor USA:** Jerry Jensen. **Redaktor Juž. Pacifiku:** Mark Raffills. **Redaktor Ázie:** C.K. Lee.

MEDZINÁRODNÉ SPOLOČENSTVO PODNIKATEĽOV S PLNÝM EVANJELIOM

Týmto Vás informujem o mojom rozhodnutí nasledovať Ježiša Krista. Prosím Vás, aby ste mi poslali brožúruku "Prijali Krista."

Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie o tomto spoločenstve.

Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie týkajúcej sa členstva v tomto spoločenstve.

Meno, adresa (tlačeným písmom):

TOTO VYDANIE

OCHRANA DETÍ

Strana 7

NA KONCI S DYCHOM

Strana 13

DOKTOROVA VÝZVA

Strana 15

MEDZIĽNÁRODNÉ
SPOLOČENSTVO
PODNIKATEĽOV
S PLNÝM EVANJELIOM

Prosím o kontakt pre ďalšie informácie: